

Det ene er, at hvis man er en del af et indre marked med fælles landbrugspolitik, fælles fiskeripolitik osv., så skal det forudsætte, at alle medlemslande tilslutter sig de politiske samarbejdsområder, som sikrer minimumsbestemmelser for miljø, arbejdsmiljø, lønmodtager- og forbrugerrettigheder.

Så er der for det andet nogle særlige politikområder, hvor vi mener, at alle lande skal blive enige om at kunne lave fleksibilitet. Det er de områder, der er særlig afgørende for unionsudviklingen, og det er netop de områder, som af Danmark er udvalgt til at være forbeholdene.

Og så er der den tredje slags områder, hvor vi mener, der er brede muligheder for fleksibilitet: Kultur, sundhed, forskning.

Vi mener også, der skal være mulighed for klubstrategi på miljøområdet oven over høje og stærke minimumsregler, som vi skal kæmpe for, og som jeg var inde på i starten af mit indlæg. Her håber jeg, at regeringen også vil gå i tænkeboks. Og jeg håber og inviterer til, at vi kunne få nogle drøftelser af, om Danmark kunne spille ud på fleksibilitetsområdet, men selvfølgelig som reaktion på nogle af de udspil, der ligger i forvejen.

Det er klart, at SF's linje i de her forhandlinger er at presse regeringen maksimalt for at få et resultat, der er så godt, at SF kan anbefale et ja ved næste folkeafstemning. Lige så klart er det, at SF vil anbefale et nej, hvis resultatet ikke er tilfredsstillende, men det afhænger dybest set af regeringens vilje til at forhandle i overensstemmelse med det nationale kompromis og ikke i overensstemmelse med den tale, fru Charlotte Antonsen holdt i dag.

Ansvar for, hvordan den sag ender, er regeringens. Regeringen kan levere varen. De to personer, der står i spidsen for det, er statsministeren og udenrigsministeren. De to personer var personlig med til at lave det nationale kompromis, så hvorfor skulle det ikke kunne lykkes, hvis de vil?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hvis SF vil gøre sig forhåbninger om at presse regeringen, så er det nok ikke det mest hensigtsmæssige med den slags meldinger, som fru Margrete Auken var ude med i Jyllands-Posten i dag, hvor hun mente, at man skulle stemme ja til Maastricht II-Traktaten. Men jeg vil spørge hr. Steen Gade: Ærlig talt, når nu vi faktisk er enige om, det bliver lige så svært at opretholde

undtagelserne, som det vil være at løse spørgsmålet om cirkelns kvadratur, er vi så ikke nået derhen, hvor SF lige så godt kan se situationen i øjnene og melde ud, at det bliver et nej?

For vi er jo enige om – sådan forstod jeg det i hvert fald, men det vil jeg da godt spørge hr. Steen Gade om – at regeringen ikke har gjort sit arbejde med hensyn til at forklare, hvordan undtagelserne skal sikres. Det står fuldstændig hen i det uvisse, hvordan regeringen vil løse den opgave, og den ser ikke ud til at blive løst, tværtimod. Så er tiden ikke inde for hr. Steen Gade til nu at gå sammen med os andre og melde ud med et klart nej?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg synes nu, det ville være mere fremtidsorienteret, hvis SF meldte klart ja. Men det var nu ikke for at sige det, jeg kom herop.

Hr. Steen Gade kræver, at forbeholdene fastholdes. Så vil jeg godt spørge hr. Steen Gade: Hvis forbeholdene bliver fastholdt, er der så garanti for, at SF siger ja til østudvidelsen, altså til den nye traktat?

Så var hr. Steen Gade inde på fleksibilitet, og jeg er faktisk enig med SF i, at vi fra dansk side, om jeg så må sige, er nødt til at acceptere fleksibilitet, da det jo er os, der sammen med briterne er årsag til, at hele diskussionen om et udvidet samarbejde er kommet på banen.

Her hænger SF sig i, at man fortsat skal have alle lande med i det indre marked, for dermed at sikre at visse minimumsbestemmelser inden for miljø og arbejdsmiljø overholdes i alle lande. Dér skal der altså ikke være fleksibilitet.

Det, der så er mit spørgsmål, er: Et andet område, der ligger SF stærkt på sinde, er jo flygtningeområdet. Hvorfor har SF ikke samme krav i forhold til flygtningene? Hvorfor siger SF ikke ligesom på miljøområdet, at alle lande skal tilslutte sig et vist minimum i deres behandling af flygtninge? Det er for mig aldeles uforståeligt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Mit spørgsmål til SF er lidt i samme boldgade som hr. Keld Albrechtsens.

Nu er jeg af den opfattelse, at SF har et meget stort medansvar for, at vi overhovedet har Maastricht-Traktaten. Det er den lange diskussion, som har været, og som vi jo ikke diskuterer så meget, men som hr. Steen Gade jo selv, hver gang han holder et ordførerindlæg, kommer til-